

RefErdő *Áldás, békesség!*

A monorierdői reformátusok hírlevele

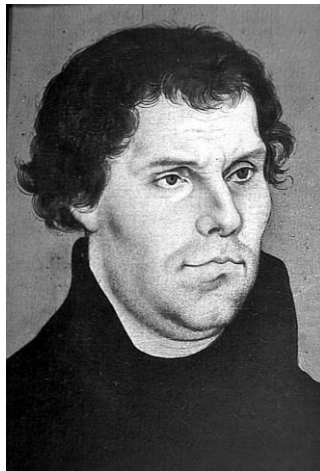
1. évfolyam, 2. szám

2013. december

Az Ige körül...

Olvasandó: János evangéliuma 8,1-11 ; Ezékiel könyve 18,21-23

A reformációra, mint egyháztörténeti eseményre emlékezve sok mindent el szoktunk mondani. Legfőképpen azt, hogy miért is alakult így a történelem, honnan, kitől, mikor indult el ez az egész folyamat, mi ennek a hozadéka ránk nézve. El szoktuk mondani azt is, hogy ennek köszönhetjük református mivoltunkat, s itt gyökerezik különbözőségünk a katolikusokétól. Fel szoktuk sorolni a reformáció négy alappilléret: egyedül hit által, kegyelemből, a Szentírás alapján, egyedül Krisztus által van üdvösségünk. Isten azonban nem emlékünnepre hív, hanem olyan alkalomra, olyan istentiszteletre, amelyen személyesen élhetjük át jelenlévő valóságként azt a legfőbb megindító motívumot, ami az egész reformációt, mint egyházat és világot megváltoztató folyamatot, elindította. Mert ez nem egy egyházi, zsinati döntés volt, hanem legelőször egy személyes megtapasztalás, ami aztán egyháztörténeti lavinát indított útjára. Olyan lavinát, amely ma is magával sodorhat bennünket. Mi volt ez a személyes élmény, amely Luther életében, aztán sokak életében mély változást eredményezett? Mi az a legfőbb motiváció, aminek ma is sokszor híjával vagyunk, s ezért látjuk ismét reformációra éretten gyengülni az egyházat?

Luther Márton

Mai Igénk nem egy megszokott reformációi igeszakasz, de erre az élményre, megtapasztalásra nemcsak rávilágít, hanem fel is kínálja nekünk azt. Azért, hogy ha ma Te is megéled ezt, Te is változást hozhass a jelen egyházába. Mert ma is változásra, reformációra van szüksége az egyháznak és ezt nem zsinaton fogják határozatba foglalni, hanem ez a reformáció általad, a Te gyülekezetekben

történik. Nem ért véget a reformáció folyamata, hanem Isten azt akarja, hogy Veled folytatódjon. Lássuk hát, mi kell ahhoz, hogy a reformáció Istentől rendelt csodáját mind személyes életünkben, mind gyülekezetünk, egyházunk életében újból megélhessük!

A reformációt ugyan Lutherhez köti a történetírás, de korábban elindult ez a folyamat, az ún. előreformátor eleinkkel. Mégis helyénvaló az, hogy azt a bizonyos 1517. évi október 31-ét tekintjük sarkalatos dátumnak, hiszen ez indított átfogó, az egész egyházszervezetet érintő, gyökeres változást. Mi kellett ehhez? Mi kell ma a reformációhoz? Először is kiábrándult emberek kellenek. Igen, olyanok, mint maga Luther, majd később Kálvin is volt. Mondhatjuk: ebben nincs hiány. Tele van a világ kiábrándult emberekkel. Olyanokkal, akik kiábrándultak a családjukból, a barátaikból, minden emberi kapcsolatukból, a politikából...mindenből. Még az egyházból és Istenből is. A reformátoroknál sem volt ez másképp. Mélységeket éltek meg egy sokkal sötétebb világban, mint amiben ma vagyunk. Egy olyan világban, amelyben járványok tizedelték a világ lakosságát, amelyben gyilkos háborúk dúltak, amelyben a török hódítás réme fenyegetett. Megértették azt az emberek, hogy méltó büntetése az embernek az a világ, amelyben él, de az Istent az egyházban kereső embert is csak csalódás érthette. Mert visszaélést, hatalmi harcokat, inkvizíciót, törvényeskedést talált Isten helyett, s egyedül maradtak érzete magát. Luther naponta korbácsolta magát bűnei miatt, kereste a kegyelmes Istent, akit szerethet, s aki őt is szereti...de nem találta. Az akkori egyházban nem. Éppen hitét veszítette volna, amikor beírátták teológiát tanulni, s a Szentírást tanulmányozva felismert Valakit: a kegyelmes Istent, Aki megváltoztatta az ő életét, s rajta keresztül az egész egyházét. Mit talált Luther a Bibliában? Megtalálta Isten egyházának a létalapját, az egyedüli jogot a létezésünkre!

A fenti bibliai szakaszban, János evangéliumában láthatjuk annak az egyháznak a képét, amelyik akkor élt, amikor Jézus emberi testben köztünk járt. Egy törvényeskedő, ítélkező, magát tökéletesnek tartó gyülekezet, amely kitűnően ismeri a mózesi törvényeket, s büntetéssel fenyeget minden vétkezőt, ha kell, végre is hajtja azt. Ahogyan ennek a házasságtörő nőnek az esetében. Mielőtt azonban bennünk is az ítélet hangja szólalna meg velük szemben, vegyük észre, s tegyük fel a kérdést magunknak: mi nem ilyenek vagyunk sokszor? Isten bírói székébe ülve ítéljük a másik embert, a másik felekezetet. Úgy látjuk, hogy mi jobban tudjuk, jobban teljesítjük Isten akaratát, igazabbak vagyunk, s látva a másik ember gyarlóságait, már szinte köveket ragadunk mi is. Jézus tanítványaihoz hasonlóan, akik tüzet kértek volna az égből az őket befogadni nem akaró városokra, legszívesebben eltörölnénk a föld színéről az ítéletünkben meg nem álló embereket...vagy legalábbis olyan helyre kívánjuk őket, ahol soha nem találkozhatunk velük, de ez végső soron ugyanaz. A farizeusi gyülekezet azonban

megáll egy pillanatra, s tegyük mi is ezt! Megkérdezik Jézustól, aki ott van a templomban: „*Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték. Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?*” (Jn 8,4-5) Becsületükre legyen mondva, hogy – bár cselvetésként Jézus számára – de mégiscsak megkérdezték Jézus véleményét, s nem hajtották végre rögtön az ítéletet. Az ítélkező, öntelt, képmutató gyülekezet Jézus válaszára vár, s azt várja, hogy Ő majd jóváhagyja a törvény betűit, s legalizálja a halálos ítéletet. Vagy éppen ellenkezőleg: semmissé nyilvánítja a törvényt, s ezáltal Isten szavának ellentmondóként maga válik istenkáromlóvá.

Itt, ezen a ponton történik egy nagy reformáció! Mert amikor a farizeusok és sokszor mi is ítéleteink, akaratunk jóváhagyását várnánk Istentől, Ő valami egészen váratlant hirdet, valami ember számára felfoghatatlant, s ezáltal megreformálódik a gyülekezet. Így történt az, hogy Jézus nem felrúgta a törvényt, hanem szelíden írt ujjával a porba. Nem érvénytelenítette a halálos ítéletet, hanem kivette a végrehajtás lehetőségét az ember kezéből. Rámutatott arra, hogy senki sincs, aki joggal végrehajthatná azt, mert ki az, aki büntelen közülünk? A jelenlévők felismerték, hogy őket is bizony, halálra kellene kövezni, s Károli olyan szépen fordítja: „*Azok pedig [ezt] hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután kimenének a vénektől kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középén állva.*” (Jn 8,9) Majdnem kialakult egy református gyülekezet. Hogy miért csak majdnem? Azért, mert nem elég, hogy felismerje az ember kegyelemre szorult állapotát. Az is kell, hogy Jézusban Isten Fiát lássa meg, Akiben a kegyelem megadatik. Ezt a farizeusok és az írástudók nem látták meg, nem ismerték fel. Nem maradtak ott Jézussal, Akiben a kegyelem megjelent az egyházban a reformáció lehetőségét megadva, hanem kivonultak előle.

Hogyan adatik meg a kegyelem? Miért bocsáthatta el vádolás nélkül Jézus is a bűnös nőt? Jézus nem tette semmissé a törvényt, hanem betöltötte azt. A halálos ítélet érvényben maradt a házasságtörésre, de minden bűnre is, amelyet te magad is naponta elkövetsz. Csak éppen nem annak az asszonynak kellett azt elszenvednie. Jézus előre tudta – hisz’ azért jött! – hogy Ő fogja e helyett a nő helyett, de mi helyettünk is a halálos büntetést elszenvedni, s ezért adathatik a kegyelem drága ajándéka. Ott van reformáció, ahol az emberek szívükben megérik, hogy Isten nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen! Ott van, ahol a kegyelem személyes tapasztalattá válik. Így értette meg Luther, Kálvin, Zwingli és a reformátor ősök mind, hogy a kegyelem a miénk, a büntetést pedig Krisztus szenvedte el. Van Isten, Aki szeret és nem halált akar! Van Isten, Aki nem vádol, hanem megbocsájt! Van Isten, Aki ez által a kegyelem által át tudja formálni a mi szíveinken keresztül a jelen egyházát is! Van Isten, Aki ezt a kegyelmet nem pénzért, búcsúcédulákért, hanem ingyen adja!

Krisztus Urunk véghezvitte a váltságmunkát, fölment a mennybe, ahogyan hitvallásainkban is mondjuk. Első pünkösdkor a kiáradó Szentlélek kézzelfoghatóvá tette a kegyelmet, amikor 3000 lélek érezte szíven találva magát Péter prédikációja hallatán, amely nem másról szólt, mint a kegyelemről. Megalakult a keresztyén egyház, de utána még jó néhány száz évig mégsem értette meg, hogy semmi más, mint az isteni kegyelem tartja életben. Így lehetett az, hogy szörszálhasogató teológiai viták folyhattak ökumenikusnak nevezett zsinatokon, s így lehetett Krisztus nevében gyilkos háborúkat indítani. Hol van itt a kegyelem? Büszke lehet az egyház az ilyen történelemre? Hol volt akkor jelen a zsinaton Jézus, vagy a háborúk elindítását meghozó uralkodók lelkében? Ott volt Ő, csak éppen arra sem voltak képesek az akkori egyházatyák, hogy a farizeusokhoz hasonlóan megkérdezzék Tőle: Te mit mondasz?

A kegyelem megmagyarázhatatlan, de valóságos. Ha Krisztust megkérdezzük, hogy Ő mit mond, amikor ítélkezünk, akkor Ő rámutat bűneinkre. A mieinkre és nem a másikéra! De felmutatja a kegyelmet is és kiárasztja azt ránk. Ennek a kegyelemnek a jele, s ezáltal Krisztus jelenlétének a bizonyítéka, hogy a reformációt egy katolikus kápolnában ünnepelhetjük. Igen, ez talán az emberek szemében botrány, de a mi szemünkben annak az áldott felismerése, hogy katolikust, reformátust, evangélikust és bármilyen más felekezetűt Isten kegyelme tart meg, tart életben. Nincs jogunk köveket ragadnunk mások ellen!

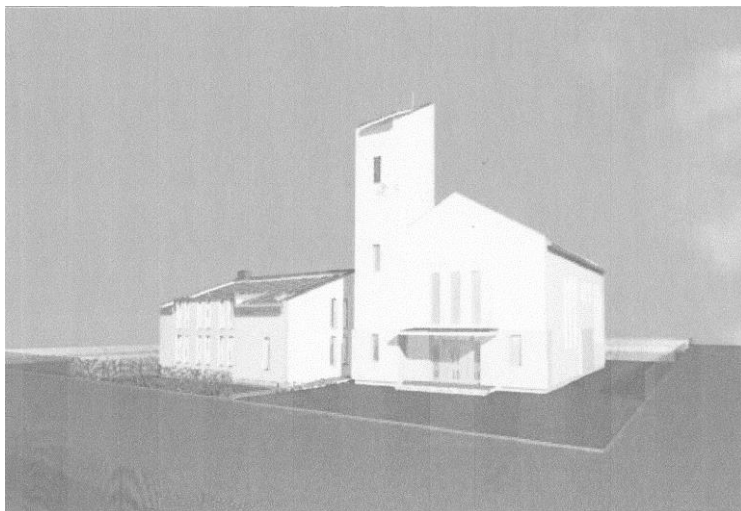
Azt mondja az Ige: „*megtérjen útvárról, és éljen*” (Ez 18,23) Itt a Biblia nem a biológiai életről, hanem az örök életről szól. Arról az örök életről, amelyben megszűnik a csalódottság, a kiábrándultság, az emberi bűnök következményeként elszenvedett földi nyomorúság, s ezeket a mélységeket átélve Isten a kegyelem által emel olyan magasságokba, amelyre minden ember vágyik. Akkor lehetünk mi is reformátorok, ha ítélkezés helyett „*hirdetjük, amint meg van írva: Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett*”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknak.” (1Kor 2,9) Mindazoknak, akik elfogadják Isten kegyelmét, melyet Jézus Krisztus halála érdeméért ad, s megfogadják a szót: „*mostantól fogva többé ne vétkezz!*” Persze tudjuk, hogy ezt megtartani nem vagyunk képesek. Naponta vétkezünk, s naponta kell elfogadnunk a felszabadító kegyelmet, de ez csak olyan mértékben lehet a miénk, amennyire mások felé magunk is gyakoroljuk. Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen (annyira, amennyire) mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. – kérjük az Úri imádságban. Ahol ez valóság, ott van egyház. Éppen ezért naponta a kegyelem tartja életben az egyházat. Éljük meg ezt úgy, hogy mások is, ahelyett, hogy hátat fordítanak az Úrnak, köztünk találhassák meg Isten éltető kegyelmét, mely emberi életet, nemzetet és egyházat alakít újjá és örökké élővé!

Ámen.

(Elhangzott 2013.10.31-én, a reformáció ünnepén, Lénárt Tibor által)

Templomot építünk

Jelige: „Zsolt 127,1-2”

Jelige: „A jó pásztor”

Örömmel tájékoztatunk mindenkit, hogy a gyülekezetünk által augusztusban a monorierdői református templom és gyülekezeti ház tervezésére meghívott két építészmérnök november 30-i határidővel elkészítette a vázlatterveket, melyeket jeligével láttak el, ahogyan az előző oldalon látható. Két, teljesen különböző stílusú épület közül kell majd kiválasztanunk 2014. január 31-ig, hogy melyiket szeretnénk megvalósítani. A részletes tervek a gyülekezet honlapján megtekinthetőek, de egyéb nyilvános fórumokon is igyekszünk minél több emberrel megismertetni a terveket. Január második felében, gyülekezeti szavazás keretében döntünk majd a végeredményt illetően.

Hordozzuk imádságban az épület Isten akarata szerinti kiválasztását és annak felépülését, tudva, hogy nem mi építünk templomot az Úrnak, hanem Ő épít nekünk! Áldott legyen érte!

„AKIK ISTENT SZERETIK, MINDEN JAVUKRA VAN”
(RÓM:8,28)

A templomi közösség nagyon fontos számomra, a szeretetben való találkozás örömöt és békét ad a szívemnek. Isten segítségével által szívesen tevékenykedek a gyülekezetünkben. Jó érzés, hogy összetartozhatunk, nem vagyunk egyedül, ebben a rideg világban. Jézus Krisztus, Aki egyedi ajándékot adott (tanítás, biztatás, szerve-

zés, szolgálat) nekünk, hiszem, hozzásegít ahhoz, hogy református gyülekezetünk egységgé formálódjon. Lelkészsünk és gyülekezeti tagjaink kezdeményezésére több összejövetelt tartottunk lelkünk épülésére. Itt a legutóbbi szolgálatunkat említem meg: Monoron a protestáns imahét alkalmából kilenc fővel (*Dzsupin Györgyike, Dzsupin Imréné Gizike, Dzsupin Dia, Kövesligeti Marika, Nádháziné Abuczki Erzsébet, Záhonyi Brigitta, Lénártné Krisztina, Lénárt Róbert, Lénárt Tibor*) szívből tettünk

bizonyságot énekszóval a baptista imaházban Lénárt Tibor vezetésével. A templomban Seres Győző baptista lelkész hirdette Isten ígését, mely szívünkben összetalálkozott az énekünk dallamával. Jó volt átérezni a közösség örömét és hálát adni Urunknak mindenért.

Isten Áldását kérem lelkészünk, Vladár István és családja, Lénárt Tibor és családja és a monorierdei gyülekezeti tagok életére!

SOLI DEO GLORIA - Egyedül Istené a dicsőség.

Nádháziné Abuczki Erzsébet

Istentiszteleti alkalmaink,

melyekre szeretettel hívogatunk mindenkit

Vasárnapi istentisztelet:

reggel 8-órai kezdettel, az Ősz utcában lévő római katolikus kápolnában.

Biblióra:

Minden héten, pénteken este 6 órai kezdettel Horváth

Lászlóéknál, a Fürdő utca 1/b szám alatt.

Ünnepi istentiszteletek rendje decemberben

- Minden adventi vasárnap, 17:00-kor gyertyagyújtás a Makkos emlékparkban, énekkarunk szolgálatával
- 2013. december 14-én (szombaton), 10:00-kor a monori kistemplomi gyülekezeti házban karácsonyi ajándékkészítés a gyerekeknek (ők fognak ajándékot készíteni a gyülekezet tagjainak)
- 2013. december 23. (hétfő) 18:00-kor úrvacsora előkészítő istentisztelet a katolikus kápolnában
- 2013. december 25-én, reggel 8 órakor karácsony ünnepi úrvacsorás istentisztelet a gyermekek verses-zenés szolgálatával
- 2013. december 26-án, reggel 8 órakor karácsony ünnepi úrvacsorás istentisztelet Bálint Anna legátus szolgálatával
- 2013. december 29-én, reggel 8 órakor közvasárnap istentisztelet
- 2013. december 31-én, 17:00-kor óévért hálát adó, zenés istentiszteletet tartunk
- 2014. január 1-én, reggel 8 órakor tartjuk az új esztendő első istentiszteletét

Életképek...

*...az adventi
koszorúkészítésről*

Kiadja a Monor-Kistemplomi Református Egyházközség Presbitériuma.

Felelős szerkesztő: Vladár István lelkipásztor (tel.: 29 414-525)

Szerkesztő: Lénárt Tibor exmisszus (tel.: 30 994-2539)

Munkatárs: Gáspár József

www.monor-kistemplomi-reformatus-egyhazkozseg.parokia.hu/monorierdo